

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 017350 14 U
Sarajevo, 07.01.2016. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Davora Žilića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Žanke Bajić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH“ – Transparency International Bosne i Hercegovine, Gajeva 2, Banja Luka, zastupan po Djikić Emiru, Predsjedavajućem Odbora direktora, protiv rješenja broj: A-I-188/14 od 15.08.2014. godine, tuženog Tužilaštva Bosne i Hercegovine, ul. Kraljice Jelene br. 88, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, na sjednici održanoj dana 07.01.2016. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija.

Образложење

Odlukom tuženog, broj: A-I-188/14 od 15.08.2014. godine, odbijena je žalba tužitelja izjavljena na rješenje broj: A-I-188/14 od 10.07.2014. godine, kojim je tužitelju odbijen zahtjev za pristup informacijama, kojim je pozivom na odredbe člana 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, tražena informacija da li je tuženi postupao u konkretnom predmetu, te ukoliko jeste, da obavijesti tužitelja u kojoj fazi se nalazi konkretni predmet. U zahtjevu za dostavu navedenih informacija, tužitelj je naveo da je u posjedu informacija iz sredstava javnog informisanja, da je Agencija za istrage i zaštitu BiH u toku 2007. godine, podnijela izvještaj Tužilaštvu BiH protiv određenih lica navedenih u zahtjevu za dostavu informacija, za ratne zločine izvršene na području općine Lukavac tokom 1992. godine.

Blagovremeno podnesenom tužbom za pokretanje upravnog spora, tužitelj osporava navedeno rješenje iz razloga propisanih članom 11. stav 1. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine. Navodi da se pozivom na

Zakon o slobodi pristupa informacijama BiH, obratio Tužilaštvu BiH, te tražio dostavu informacija, koje su pod kontrolom ovog organa i to da li je Tužilaštvo BiH postupalo po izvještaju koji je Agencija za istrage i zaštitu BiH u toku 2007. godine podnijela Tužilaštvu protiv Zijada Srabovića, Seada Hasanhodžića, Refika Morankića, Seada Osmanovića i Ševaliju Tanića za ratne zločine izvršene na području Općine Lukavac tokom 1992. godine, te ukoliko je odgovor potvrđan, od Tužilaštva je tražena informacija u kojoj fazi se nalazi konkretni predmet. Rješenjem Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: A-1-188/14 od 10.07.2014. godine, odbijen je tužiočev zahtjev na osnovu člana 6. stav 1. tačka c) Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH. Protiv navedenog rješenja tužilac je blagovremeno izjavio žalbu Glavnom tužiocu Tužilaštva BiH, koji je rješenjem broj: A-I-188/14 od 15.08.2014. godine, odbio tužiočevu žalbu kao neosnovanu, uz obrazloženje da je „postupajući po odredbama člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, Tužilaštvo BiH obavilo ispitivanje javnog interesa i uzelo u obzir sve činjenice i okolnosti, te na osnovu svega ocijenilo da tražena informacija spada u kategoriju izuzetaka i da objavljivanje traženih informacija nije u javnom interesu, te da bi se njenim objavljivanjem postigla veća šteta, nego društvena korist. Tužilac smatra da tuženi u konkretnom slučaju restriktivno tumači Zakon o slobodi pristupa informacijama, jer je iz sredstava javnog informisanja upoznat sa činjenicom da je Agencija za istrage i zaštitu BiH prosljedila 2007. godine, izvještaj Tužilaštvu BiH protiv određenih lica i smatra da ima opravdan interes da se informiše da li je Tužilaštvo postupalo po navedenom izvještaju Agencije. Tužilac napominje da nije tražio od javnog organa informacije vezane za eventualno sprovedene istražne radnje, tj. koje su radnje sprovedene, da li su lica koja se navode u izvještaju SIPE ispitivana, da li je Tužilaštvo donosilo odluke u konkretnom slučaju i sl. nego je tražio podatak na koji je moguće dati afirmativan ili neafirmativan odgovor. U slučaju afirmativnog odgovora, tužilac je tražio podatak u kojoj fazi se nalazi konkretni predmet. Tužilac takodje podsjeća da se informacije sličnog sadržaja redovno objavljuju na zvaničnoj web stranici Tužilaštva BiH, ne vidi nikakvu smetnju da se i njemu dostave tražene informacije. Tužilac smatra da tuženi nije pravilno primijenio član 9. Zakona, jer nije dovoljno, kako javni organ smatra, da je samo moguće odbiti pristup informacijama na osnovu vlastitog mišljenja da „objavljivanje traženih informacija nije u javnom interesu, te da bi se njenim objavljivanjem postigla veća šteta nego društvena korist“, pa da se, samo po tom osnovu uskrati slobodan pristup informacijama. U donošenju odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, nadležni javni organ je u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, obavezan da razmotri okolnosti kao što su: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova i dr. U konkretnom slučaju, tuženi nije dokazao niti jedan valjan razlog zašto je šteta da javnost bude upoznata sa informacijom, da li je Tužilaštvo postupalo po izvještaju Agencije, te ukoliko je odgovor potvrđan, u kojoj fazi se nalazi navedeni predmet, što znači da nije sprovedelo test javnog interesa. Institut „ispitivanja javnog interesa,“ predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama, da javni organ neće po automatizmu utvrdjivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Zbog svega navedenog, tužilac predlaže da Sud, nakon provedenog postupka, u smislu člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, usvoji tužbu, poništi rješenje Tužilaštva BiH broj: A-I-188/14 od 15.08.2014. godine i predmet vrati tuženom na ponovo razmatranje i odlučivanje.

U odgovoru na tužbu, tuženi ostaje u cijelosti kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz slijedećih razloga:

Iz podataka u spisu proizlazi da je tužitelj, pozivajući se na relevantne odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 28/00 do 62/11), podnio zahtjev tuženom, kojim je tražio da mu tuženi dostavi informaciju da li je postupao u konkretnom predmetu, te ukoliko jeste, da obavijesti tužitelja u kojoj fazi se nalazi konkretni predmet. U zahtjevu za dostavu navedenih informacija, tužitelj je naveo da je u posjedu informacija iz sredstava javnog informisanja, da je Agencija za istrage i zaštitu BiH u toku 2007. godine, podnijela izvještaj Tužilaštvu BiH protiv određenih lica navedenih u zahtjevu za dostavu informacija, za ratne zločine izvršene na području općine Lukavac tokom 1992. godine.

Iz razloga osporenog rješenja proizilazi da je prvostepenim rješenjem Tužilaštva BiH od 10.07.2014. godine, odbijen zahtjev za pristup informacijama od 03.07.2014. godine, pozivom na odredbe člana 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim su predviđeni izuzeci u slučajevima kada se otkrivanjem informacije osnovano može očekivati izazivanje značajne štete po legitimne ciljeve, odnosno sprečavanje kriminala i svako otkrivanje kriminala. Razlozi odbijanja temelje se na odredbama člana 11. Zakona o tužilaštvu BiH, kojim je propisano da Tužilaštvo može obavještavati javnost i zainteresovana lica, u skladu sa interesima postupka, a kako se u konkretnom slučaju traži pristup podacima, čijim bi se otkrivanjem osnovano moglo očekivati izazivanje značajne štete po zaštitu procesa donošenja odluka, utvrđen je izuzetak od objavljivanja tražene informacije. Radi se u konkretnom slučaju o povjerljivim podacima, koji su kao takvi definisani posebnim propisom, odnosno Zakonom o Tužilaštvu BiH.

Dodatno, odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka, kontrolor podataka nije dužan pružiti informacije o obradi ličnih podataka, niti omogućiti pristup ličnim podacima, ako bi se time mogla nanijeti značajna šteta legitimnim interesima preventive, istraga, otkrivanja krivičnih djela i gonjenja izvršilaca, te povrede etičkih pravila profesije. Konačno i Zakonom o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, propisano je da pravo uvida u sve spise i dokaze, nakon podizanja optužnice imaju osumnjičeni, odnosno optuženi i branitelj, dok je opća javnost obezbjedjena odredbama istog zakona o javnosti glavnog pretresa.

Tuženi je ispravno sproveo test javnog interesa u skladu sa članom 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama i ispravno primijenio navedeni član Zakona, uzete su u obzir sve činjenice i okolnosti, na osnovu čega je ocijenjeno da tražena informacija spada u kategoriju izuzetaka od slobodnog pristupa informacijama i da objavljivanje traženih informacija nije u javnom interesu, te da bi se njenim objavljivanjem postigla veća šteta, nego društvena korist. Imajući u vidu prvenstveno odredbe Zakona o krivičnom postupku BiH, kojima je propisano da tek nakon podizanja optužnice, osumnjičeni, odnosno optuženi i branitelj imaju pravo uvida u sve spise i dokaze, te da je opća javnost obezbjedjena na glavnom pretresu, to čini jačim interes za zaštitu podataka od interesa podnosioca zahtjeva za pristup informacijama.

Zakon o slobodnom pristupu informacijama u BiH ima za cilj da informacije pod kontrolom javnih organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promovira veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces (član 1. tačka 1. citiranog zakona). Svaka osoba ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu s javnim interesom, a javna tijela imaju odgovarajuću obavezu objavljivanja informacija (tačka 2. istog člana). Dakle, pravo je svake osobe da zahtijeva pristup informacijama koje imaju javna tijela, kada to nije u suprotnosti sa javnim interesom. U konkretnom slučaju, pravilno je tuženi utvrdio da bi se otkrivanjem tražene informacije, osnovano moglo očekivati izazivanje značajne štete po zaštitu procesa donošenja odluka, iz kojih razloga je utvrđen izuzetak od objavljivanja tražene informacije. Radi se u konkretnom slučaju o povjerljivim podacima, koji su kao takvi definisani posebnim propisom, odnosno Zakonom o Tužilaštvu BiH. Tačno je da je u članu 9. stav 1. ovog Zakona, propisano da će nadležno javno tijelo objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrđene izuzetke (pa tako i kada je u pitanju lična informacija), ako je to opravdano javnim interesom i uzet će u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proisteci iz toga.

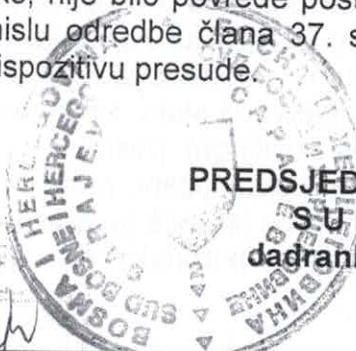
Pravilno je odlučio tuženi kada je odbio žalbu tužitelja izjavljenu na rješenje, kojim mu je odbijen zahtjev za pristup traženim informacijama. Ovo iz razloga što su tražene informacije povjerljive prirode, kako je to pravilno utvrdio tuženi pozivom na odredbe člana 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim su predviđeni izuzeci u slučajevima kada se otkrivanjem informacije osnovano može očekivati izazivanje značajne štete po legitimne ciljeve, odnosno sprečavanje kriminala i svako otkrivanje kriminala. Razlozi odbijanja temelje se na odredbama člana 11. Zakona o tužilaštvu BiH, kojim je propisano da Tužilaštvo može obavještavati javnost i zainteresovana lica, u skladu sa interesima postupka, a kako se u konkretnom slučaju traži pristup podacima, čijim bi se otkrivanjem osnovano moglo očekivati izazivanje značajne štete po zaštitu procesa donošenja odluka, utvrđen je izuzetak od objavljivanja tražene informacije. Radi se u konkretnom slučaju o povjerljivim podacima, koji su kao takvi definisani posebnim propisom, odnosno Zakonom o Tužilaštvu BiH. Sud primjećuje i da je dio traženih informacija već javno dostupan i na osnovu tako objavljenih informacija, tužitelj je postavio zahtjev tuženom za dostavljanje daljih informacija, koje, kako je to pravilno utvrdio tuženi, ne mogu imati karakter javnog dobra od vrijednosti, već predstavljaju izuzetak od slobodnog pristupa informacijama i objavljivanja traženih informacija. Takav stav zauzelo je i Apelaciono vijeće ovoga Suda u predmetu broj: S 13 U 003096 13 Uvp od 24.12.2013. godine.

Iz svega izloženog, ovaj Sud je našao da se osporena odluka temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni zakona, te da u postupku koji je prethodio donošenju konačne odluke, nije bilo povrede postupka, zbog čega tužba tužitelja nije osnovana, pa je u smislu odredbe člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH odlučeno kao u dispozitivu presude.

Zapisničar
Žanka Bajić

Važnost presude ostaje ista -

Edina Induljica

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Jadranka Brenjo

4

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj S1 3 U 017350 16 Uvp
Sarajevo, 19.04.2016.godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom upravnom vijeću sastavljenom od sudija dr.Branka Moraita, kao predsjednika vijeća, Mirsade Džindo i Zvezdane Antonović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Radenke Luković, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „ Borba protiv korupcije u BiH“ – Transparency International Bosne i Hercegovine, Gajeva 2, Banja Luka, zastupan po Djikić Emiru, Predsjedavajućem Odbora direktora, protiv rješenja broj:A-I-188/14 od 15.08.2014.godine, tuženog Tužilaštva Bosne i Hercegovine, u. Kraljice Jelene br.88, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu za preispitivanje sudske odluke-presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3U 017350 14 U od 07.01.2016.godine, na nejavnoj sjednici, održanoj dana 19.04.2016. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U**Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.****O b r a z l o ž e n j e**

Presudom vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine, broj i datum navedeni u uvodu, odbijena je tužba kojom je traženo poništenje rješenja tuženog broj : A-I-188/14 od 15.08.2014. godine, a kojim je odbijena kao neosnovana žalba na rješenje za pristup informacijama koju je podnio Transparency International Bosne i Hercegovine.

Prvostepenim rješenjem tužene odbijen je zahtjev za pristup informacijama koji se odnosio na dostavljanje informacije o tome da li je Tužilaštvo BiH postupalo u slučaju podnešenog izvještaja od strane Agencije za istrage i zaštitu BiH u toku 2007. godine, protiv Zijada Srabovića, Seada Hasanhodžića, Refika Morankića, Seada Osmanovića i Ševalije Tanića, za ratne zločine izvršene na području Općine Lukavac tokom 1992. godine.

Protiv presude Vijeća za upravne sporove Suda BiH, tužitelj je blagovremeno podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke (u daljem tekstu zahtjev), radi povrede Zakona Bosne i Hercegovine i povrede pravila postupka.

U zahtjevu tužitelj ističe kako tuženi organ nije naveo niti jedan valjan razlog zašto je šteta da javnost bude upoznata sa informacijom da li je Tužilaštvo postupilo po izvještaju SIPA-e , te u kojoj fazi se nalazi navedeni predmet što znači da nije sproveo test

vnog interesa i razmotrio okolnosti koje su bile važne za donošenje odluke. Smatra da tuženi uopšte nije primjenio član 5. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, odnosno nije utvrdio izuzetak od objavljivanja informacije kako bi nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. Zakona i utvrdio da objavljivanje informacije nije od javnog interesa. Navodi, da se razlozi za odbijanje pristupa informacijama moraju temeljiti na Zakonu o slobodi pristupa informacijama BiH, koji je lex specialis i koji je tuženi organ bio u obavezi da primjenjuje u konkretnom slučaju, a ne na odredbama člana 11. Zakona o Tužilaštvu BiH. Smatra da pobijana presuda toleriše kršenje Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, kao i kršenja člana 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama, koji predviđa da svako ima pravo na slobodu izražavanja, te da ovo pravo uključuje slobodu mišljenja i slobodu primanja i prenošenja informacija i ideja, bez mlješanja javne vlasti i bez obzira na granice, te da pravo na pristup informacijama u određenim slučajevima može biti ograničeno samo na zakonom predviđen način, korištenjem propisanih pravnih mehanizama, a nikako sam ona osnovu diskrecione ocjene javnog organa bez sprovođenja testa javnog interesa, te se poziva na presudu Evropskog suda za ljudska prava broj : 37374/05 . Predlaže da Apelaciono vijeće uvaži zahtjev za preispitivanje sudske odluke i poništi presudu od 07.01.2016. godine i predmet vrati na ponovno razmatranje i odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev, tužena je predložila da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Vijeće Apelacionog odjeljenja Suda Bosne i Hercegovine je ispitalo pobijanu presudu shodno odredbi člana 53. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj :19/02, 87/07, 83/08 i 74/10) u granicama zahtjeva pa je odlučilo kao u izreci iz slijedećih razloga :

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

Apelaciono vijeće nalazi da se pobijana presuda zasniva na pravilnoj primjeni Zakona i da nisu povrijeđena pravila postupka.

I po shvatanju Apelacionog vijeća, pravilno je Vijeće za upravne sporove ovog Suda zaključilo da su tražene informacije povjerljive prirode, kako je to i tuženi utvrdio pozivom na odredbe člana 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Prema stanju spisa proizilazi da je tuženi utvrdio da bi se otkrivanjem tražene informacije, moglo očekivati izazivanje značajne štete po zaštitu procesa donošenja odluka, iz kojih razloga je utvrđen izuzetak od objavljivanja tražene informacije, jer se u konkretnom slučaju radi o povjerljivim podacima, koji su kao takvi definisani posebnim propisom, odnosno Zakonom o Tužilaštvu BiH. Tužitelj pogrešno smatra da tuženi nije uopšte primjenio član 5. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik BiH“ broj : 28/00, 45/06, 102/09, 62/11 i 100/13), kako bi u smislu člana 9. istog Zakona utvrdio da objavljivanje informacije nije od javnog interesa, jer iz sadržaja pobijanog rješenja proizilazi da je Tužilaštvo, upravo postupajući u smislu navedenih odredbi, obavilo ispitivanje javnog interesa u smislu navedenih odredaba u konkretnom predmetu i u vezi s funkcijom Tužilaštva BiH, te da su uzete u obzir sve činjenice i okolnosti, na osnovu čega je ocjenjeno da tražena informacija spada u kategoriju izuzetaka od slobodnog pristupa informacijama, i da objavljivanje traženih informacija nije u javnom interesu, te da bi sa njenim objavljivanjem postigla veća šteta nego društvena korist. Utvrđeno je da se tražena informacija odnosi na konkretan krivični predmet, i da se kao takva ima tretirati na poseban način, a u skladu sa odredbama Zakona o krivičnom postupku u BiH. Tužitelj

Ujgrešno smatra da je Sud pogrešno primjenio materijalno pravo, kada je svoju odluku temeljio na odredbama člana 11. Zakona o Tužilaštvu BiH. Naime, članom 11. stav 1. Zakona o Tužilaštvu BiH („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine „broj 49/09) je predviđeno da Tužilaštvo putem sredstava informisanja i na drugi način obavještava javnost o pojavama i problemima od općeg značaja koje je zapazilo u svom radu, a stavom 2. da Tužilaštvo, u granicama i u skladu s interesima postupka, može obaviještavati javnost i zainteresirana lica i o pojedinim predmetima u kojima postupa. Dakle, iz navedene odredbe proizilazi da Tužilaštvo BiH MOŽE, ali i nemora obavještavati javnost i zainteresirana lica i o pojedinim predmetima u kojima postupa, što je, ovdje upravo slučaj, jer je tužitelj upravo tražio dostavljanje podataka, odnosno informacije koja se odnosi na konkretan krivični predmet. Kada se ova odredba dovede u vezu sa odredbom člana 5 i člana 6. Zakona o slobodi pristupima informacijama u Bosni i Hercegovini, onda jasno proizilazi da je tužena, upravo koristeći se svojim ovlaštenjima iz navedenih odredaba, utvrdila izuzetak od objavljivanja tražene informacije. Dakle radi se o podacima za koje je Zakonom utvrđen izuzetak od objavljivanja, a članom 9. je samo predviđena mogućnost nadležnog javnog organa (u ovom slučaju tuženog), da objavi traženu informaciju bez obzira na utvrđeni izuzetak u smislu člana 6, 7 ili 8., ako je to opravdano javnim interesom i uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koji mogu proistići iz toga. Tuženi je ispitao javni interes u smislu člana 9. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, i utvrdio da objavljivanje traženih informacija nije od javnog interesa, te da bi u konkretnom slučaju moglo prouzrokovati štetu značajno veću od koristi, jer se zahtjev odnosi na podatke koji se odnose na krivični postupak, konkretan predmet, čije bi otkrivanje moglo imati štetne posljedice i uticati negativno na svako sprječavanje i otkrivanje kriminala.

Neosnovano se u zahtjevu ukazuje i na povredu člana 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama, jer iz navedenih razloga proizilazi da je osnov za odbijanje zahtjeva bio propisan zakonom, da je utvrđeno da je isto težilo ispunjavanju legitimnog cilja i da je bilo neophodno da bi se ti ciljevi postigli, jer je pravo države da primjenjuje zakone koje smatra potrebnim da bi nadzirala pristup informacijama u posjedu javnih organa u skladu sa opštim interesom. Stoga u skraćivanje tužitelju prava u skladu sa važećim zakonskim odredbama u postupku pristupa informacijama nedovodi do povrede prava navedenih u tužbi.

Obzirom na iznesene razloge Apelaciono vijeće Suda Bosne i Hercegovine je zahtjev za preispitivanje sudske odluke ocijenilo kao neosnovan, pa ga je odbilo primjenom odredbe člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine (Službeni glasnik BiH, broj 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

Zapisničar
Radenka Luković

Predsjednik vijeća
Sudija

Dr. Branko Morait

